

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/2007

2008

*Hlas zvonů táhne nad závěti,
Kdes v dálce tiše zaniká ...
Dnes všechny struny v srdci znějí
Neb radost se jich dotýká ...*

Jaroslav Vrchlický

*Vážení čtenáři,
Opět jsou tu Vánoce, svátky lásky a míru,
opět se rozhoří oči dětí a svíčky na
stroměčku.*

*Při slavnostní večeři zavzpomínáme na ty,
kteří už nejsou mezi námi, hlavně na ty, kteří
se nedočkali návratu do vlasti, přestože pro ni
obětovali svůj život...*

*Přejeme Vám, abyste si svátky prožili mezi
svými nejbližšími ve zdraví a pokojně, a
abyste do dalšího roku vkročili plni elánu,
síly a víry, že budoucnost napraví to, co
přítomnost pokazila... Doufáme, že nám
zachováte svou přízeň a budete pozorně číst
Zpravodaj a zároveň se pustíte do psaní
krásných příspěvků.*

Vaše redaktorka s redakční radou
a CV ŠCVP

Pozdrav od Jaroslava Chudoby

(Pokračování z čísla 9)

Volynští Češi kladli vždy mimořádný důraz na vzdělávání. K charakteristickým rysům prvních českých kolonistů, kteří v letech 1868-1874 přišli na Ukrajinu, na území někdejší volynské gubernie, patřila snaha o zřízení vlastního školství. Češi se hned po svém usídlení snažili zřizovat vlastní školy a najímat české učitele. Rovněž na sebevzdělání kladli velký důraz, četli knihy, odebírali časopisy, zajímali se o události ve svém okolí. Důvodů k tomu měli hned několik: svým dětem chtěli zajistit totéž kvalitní vzdělání, které by měly v Čechách. Byli přesvědčení, že práci a inteligenci musí vynikat nad domorodým ukrajinským obyvatelstvem, ale především jim šlo o to, aby své děti ubránili před národnostní asimilací, odnárodněním.

Školy se staly centrem veškerého kulturního a společenského života českých přistěhovalců. Byly umístěny od zděných budov a to i tam, kde čeští kolonisté žili zatím v provizorních dřevěných obydlích. Často sloužily i jako místnosti shromažďovací, bohoslužebné a spolkové. Obvykle sem byly umístěny i české knihovny, hrálo se zde ochotnické divadlo, scházely se zde různé spolky, nejčastěji hasičské.

Rozmach českého školství přibrzdila rusifikace, započatá nástupem cara Alexandra III. V letech 1884-1891 byla omezena samospráva českých obcí a zvýšil se tlak na přestup k pravoslaví.

Škola v mé rodné obci Českém Boratině byla založena roku 1873. Od roku 1886 však byla mimo provoz, neboť místní učitel byl odvolán pro údajnou propagaci reformačního učení. Učilo se tedy v soukromém domě podle českých učebnic a zdejší učitel dostával 75 rublů ročně. Od roku 1888 začal vyučovat vynikající učitel Josef Vlk, který pak učil nepřetržitě 43 let.

Nejtěžším obdobím prošlo české menšinové školství na Volyni v letech 1892-1905 vzhledem k neexistenci českého školství, bohoslužeb, knih, tisku a nedostatečné péče domova o své krajany v zahraničí. Teprve první ruská revoluce v letech 1905-1907 vytvořila podmínky pro nový kulturní rozvoj volynských Čechů.

Únorová revoluce v Rusku roku 1917 definitivně odstranila carské samoděržaví, které na dlouhou dobu umrtvilo veškerý svobodnější projev myšlení, vedlo k prohlubování sociálních rozporů a k násilné rusifikaci neruských národů.

Dlouhé období nepokojů a válek na Volyni skončilo až v roce 1921, kdy byl ukončen válečný stav mezi sovětským Ruskem a Polskem. Podepsáním předběžné mírové smlouvy v Rize 12. října 1920 a definitivního míru 18. března 1921 byla Volyně rozdělena mezi sovětskou Ukrajinu a Polsko. Obě tyto části Volyně se v následujících letech vyvíjely jiným způsobem.

V polské části Volyně se okamžitě po rozdělení začaly projevat snahy o obnovení českého školství, poznamenaného předválečnou rusifikací školy a válečným obdobím. České školství v polské části Volyně se rozvíjelo především prostřednictvím České matice školské.

Snahou našich krajanů na Volyni bylo otevření českých škol s vyučovacím českým jazykem. Česká matice školská se sídlem v Lucku udržovala třináct soukromých českých škol. Během roku 1925 byly otevřeny první dvě matiční školy, které si obce vydržovaly samy, a to školy v Jezirku a Moskovtině.

Dne 3. ledna 1929 bylo zahájeno vyučování na soukromé matiční škole v Lucku, která se stala jedinou čistě českou školou pro celé okolí.

V roce 1931 zavítal na polskou Volyni český ministerský rada Dr. Josef Folprecht a prohlédl si za účasti místních školních úřadů některé soukromé i veřejné školy. Své zkušenosti z pobytu na Volyni otiskoval později v českých novinách, především v časopise Věrná stráž. Vydal také publikaci o životě Čechů na Volyni pod názvem Českoslovačci polští.

V Rovně na Volyni byla roku 1926 založena soukromá čtyřtřídní česká škola. V sedmi postupných ročnicích se zde probíralo učivo platné pro sedmitřídní polské školy. Tuto školu v Rovně navštěvovalo ve školním roce 1934-35 celkem 90 žáků.

Sedmitřídní soukromá škola ve Zdobunově, založená „Českou besedou“ byla umístěna v prostorné a účelné, ve školním roce 1934-35 dokončené budově České matice školské. Byla vystavěna pěti tamních krajanů s podporou spolku „Komenský“ v Praze a dalších institucí. Československá republika přispěla na vybudování školy ve Zdobunově částkou přibližně půl milionu korun.

V roce 1934 se do české školy v Lucku přihlásilo velké množství dětí z okolních vesnic. Souviselo to s otevřením pátého, šestého a sedmého postupného ročníku. Protože tyto děti musely denně a za každého počasí chodit do školy až devět kilometrů daleko, bylo rozhodnuto zřídit pro ně internát. Sem jako první vychovatelka nastoupila Marie Janatová z Českého Boratína.

Válka, kterou rozpoutalo hitlerovské Německo proti Polsku 1. září 1939, násilně ukončila činnost České matice školské na Volyni a zneškodnila vyučování na všech školách na okupovaném území.

Důležitá postavení českých učitelů bylo nejzřejmější především v letech 1941-1944, kdy za nacistické okupace působili na Volyni jako hlavní organizátoři protifašistického odboje.

Na závěr mého letního pohledu na problematiku spojenou s dnešním jubilejním setkáním dosud žijících bývalých žáků českých škol na Volyni bych rád upozornil na vynikající diplomovou práci Mgr. Ilony Moravcové, absolventky Filozofické fakulty Univerzity Karlovy katedry pedagogiky v Praze, publikovanou v roce 1997 pod názvem České školství na Volyni 1868-1939.

Vážení a milí!

I po návratu do staré vlasti projevovali volynští Češi mimořádný zájem o další vzdělávání své i svých dětí. Stálo by za zvláštní studii, kolik z nich získalo odborné, střední a vysokoškolské vzdělání, a jak úspěšně se díky tomu uplatnili v nejrušnějších oblastech společenského, kulturního a profesionálního života.

A úplně na závěr.

Rok 2007 je pro naše krajany rokem výjimečných událostí. Ať jsou to pietní vzpomínky k výročí Českého Malina, 60. výročí návratu Čechů z Volyně do vlasti, slavnostní odhalení památníku v Rovně, různá setkání, zájezdy a odhalení busty prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Zatici. Nepochybují o tom, že k nim bude patřit také dnešní jubilejní setkání bývalých žáků českých škol na Volyni.

Srdečně Vás zdravím a přeji příjemné prožití řady slunných podzimních dnů vašeho pozoruhodného života.

Plk. v. v. promovany pedagog
afilolog Jaroslav Chudoba

I taková je Volyně v našich vzpomínkách

(Pokračování z čísla 4 a 5 Zpravodaje)

To tedy byla moje první návštěva Rovna. Byl jsem duševně nadmíru spokojen, zmizela šed', která mě tak dlouho pronásledovala a ty nevlidné vzpomínky byly ty tam. Ještě jsem navštívil místo, kde stála u mostu přes řeku Ujście jednopatrová budova, v níž v přízemí byla vulkanizační dílna a kde jsem se vyučil oboru, který dělám dodnes, místo studií, na které jsem měl jít. Nyní je tam vysoká osika, přesahující viadukt, který překrývá koleje i řeku.

Rovno jsem navštívil v krátké době ještě dvakrát, a to v září 1989 a červenci 1992 a ta první byla v květnu, takže to obsahovalo bez zimy (ve které jsem rukoval) vlastně celý rok. Poslední návštěva Rovna byla nejlepší co do obsahu a rozsahu možností pohybovat se volně a svobodně. Měli jsme tam již celou řadu známých, s kterými jsme si tak trochu korespondovali. Museli jsme je pochopitelně všechny navštívit, a ta, jak jí tam říkají „že se sama žene“ (samohonka) tekla všude potůčkem, a k tomu příslušné pohoštění. Všechno jsme přežili bez jakékoli úhony na zdraví. Kdybychom to pobrali s sebou, mohli jsme rozdávat po celé republice a ještě by zbylo o nějakou vesnici navíc. Domů jsme si ale také něco přivezli, a hlavně mám radost z jednoho suvenýru, který jsem nazval relaxační zařízení nervů. Zkoušel jsem i toto zařízení rozmožnit, ale na to jsem krátký, a přitom je to tak jednoduché! Tajemství však zatím nebylo odhaleno. Nu což, snad se to jednou povede a nebo to už nebudeme potřebovat.

A nyní se ještě jednou vrátím k té naší škole. Ta změnila trochu svůj vzhled (v přední vchodové části), a hlavně to, že přestala být opravnou el. Spotřebičů a stala se stánkem Božího slova, neboli modlitebnou. Uvnitř byly provedeny celkem podle mého soudu dost nákladné úpravy, což mne velice potěšilo. Bylo nás tentokrát spolužáků o něco víc než jindy, takže jsme to mohli patřičně vychutnat. Naši návštěvu školy u p. pastora této modlitebny tentokrát zařídil můj vzor a spolužák Ing. Jaroslav Tůma. Měli jsme tedy příležitost si celý areál bývalé školy prohlédnout a také se vyfotit. A byl to J. Havlíček s vnukem (který mu asistoval), pak sourozenci Kalachovi, Taňa Kirchnerova-Rážova a moje malíčková. Snad jsem na nikoho nezapomněl.

Co tedy dodat ještě na závěr. Rozhodně musíme být vděční našim rodičům za to, že i za velmi těžkých životních podmínek nám umožnili vzdělání. Budíž jim za to tisícere díky, všude to, bohužel, nebylo na takové úrovni. Oni přece nemohou za to, že se jim nepovedlo udělat Ameriku na východě, i kdyby se jmenovala jinak. Snahu měli a to se musí náležitě a jasně ocenit. Nebyť toho, co následovalo po druhé světové válce a naši možnost odcestování zpět do staré vlasti, což se nedá vůbec docenit. Naši prarodiče přece nemohli ani ve snu tušit, co všechno dovedla natropit Velká říjnová revoluce s jejím vůdcem. Všechno, co prožili oni a my, bylo nezbytně nutné - jak bychom potom rozeznali zlo od dobra. Myšlenky, byť byly sebekrásnější a sebelibnější, jsou stále jenom myšlenky a pokud my, lidé, (jak si říkáme) je nedovednou naplnit a budeme to dělat jako někde v džungli, pak dobře nám tak. Za blbost se platí (říká můj šestiletý vnuk). Chováme se jako nevzdělanci. Oni přece nutné řívat, když nám někdo šlápne na kuří okno, že máte nohu prýc'. Vždyť proti Volyni se tu máme (i když nyní o trochu hůře), jako „prasátka v žitě“. Jenom chtít něco dělat. Je zapotřebí se dívat na všechno trochu z nadhledu. Proto, že jsme plnili občanskou a vlasteneckou povinnost se nám nemusí někdo klanět jako bohům. Nikdo na čele nemá znaménko jaký je a co se od něho dá očekávat. Stále se učíme a tak se podle toho i chovejme jako lidé.

Je možné, že se ještě někdy do rodných končin podívám a velmi rád bych položil na hrob svého dědečka Jelinka kytičky polních květin (chrpu, koukol aj.), které měl moc rád. Svátek měl na Petra a Pavla (sám byl Pavel) a v tu dobu je těchto skromných polních kytiček dost. Jsou krásné a jako stvořeny pro ozdobu polí. (I když jim někdo říká plevel). Dědeček zahynul při leteckém náletu první den války 22. 6. 1941. Zasáhla ho jedna střepina přímo do čela. Já jich měl o tři více, ale v místech, kde se to dá zahojit. Budiž mu nyní ukrajinská země lehká! Sám pocházel ze exulantů předminulého století do čela. Já žil v Zelova. Uměl obchodovat, byl pojiždným obchodníkem, znalec chmele, mnoha femesel, prostě zlaté ruce a srdce, a také velice dobrý vypravěč. Prostě spravedlivý a rovný chlap.

Tím končí moje vyprávění o tom, co vlastně byla také Volyně. *Slávek Škrabal*

(V čísle 4 jsme se dopustili několika chyb špatným rozluštěním rukopisu autora i jeho jména. Žádáme, abyste si našli tyto prohřešky a opravili si je na správné, které nyní uvádíme: Str. 2 Zpravodaje, 1. a 2. sloupec: Chybně: Svoboda, Kivenec, ppr. Grámiše, Herach. Správné výrazy: Sochorova, Kiverce, ppor. Grámiše a Nečaja. Díky za spolupráci!

V prvním sledu

(Odbojový tisk volyňských Čechů pokračování z čísla 9)

V čísle z 28. dubna 1939 byla v Krajanských listech zveřejněna zpráva o tom, že v zahraničí začíná pracovat prezident Beneš. Dne 12. května přinesl týdeník článek čsl. vyslance v Paříži St. Osuského, v němž pisatel zdůrazňoval, že Československo podle mezinárodního práva trvá nadále a anexe je proto neplatná. Odpovědi na to byl telegram a také dopisy od Čechů a Slováků z Paříže, v němž Čechům na Volyni tlumočili svůj pozdrav a sdělovali, že se staví do jednotné fronty boje za svobodné Československo.

Zprávy z protektorátu získávaly Krajanské listy většinou od uprchlíků, kteří se soustřeďovali kolem čsl. konzulátu v Krakově, dále z velvyslanectví ve Varšavě, ale také z jiných států a pramenů. Objednávky na týdeník se stále zvyšovaly. Zvláště významnou pomoc poskytovali redakci z Krakova tehdejší uprchlík z protektorátu Jan Mareš a z Varšavy tiskový atašé našeho vyslanectví dr. J. Hejret. Přicházely však také zprávy z Paříže, Londýna a Washingtonu. Americký rozhlas informoval své posluchače o Krajanských listech a to mělo za následek, že se hlásili odběratelé snad z celého světa: například z Mandžuska a Kapského města! Krajanské listy však četli i naši umělci, pracující v té době v Hollywoodu.

Dne 11. července 1939 se konal ve Varšavě sjezd delegátů všech českých spolků a organizací z celého Polska. Účelem sjezdu bylo vytvořit centrální organizaci pro celé Polsko a spojit se s dalšími odbojovými organizacemi v zahraničí. Sjezdu se zúčastnili tehdejší emigranti z protektorátu gen. L. Prchala a redaktor Dr. Kahánek. Oba, jak známo, chtěli vést náš zahraniční odboj a spolu s vyslancem Osuským neuznávali dr. Beneše.

V rozhovoru, ve kterém chtěli získat redaktora J. Foitika na svoji stranu, však došlo k zásadní roztržce, když J. Foitík jako zástupce volyňských Čechů je odmítl uznat za představitele našeho odboje a doporučil jim, aby se podřídili jedinému vůdci odbojových organizací v zahraničí Dr. E. Benešovi.

Právě v té době byla zveřejněna v USA zpráva o tom, že bylo vytvořeno středisko zahraničního odboje se sídlem v Chicagu, a že se mu podřizují všechny odbojové složky a zastupitelské úřady v zahraničí. V čele této sjednocené zahraniční odbojové organizace je Dr. Edvard Beneš.

V čísle 24 ze dne 16. června byl zveřejněn článek nazvaný s Němci do říše!, v němž pisatel (pod značkou Jaro) zdůvodňoval nutnost odsunu Němců z ČSR. V následujícím čísle (25) byla otištěna řeč prezidenta dr. E. Beneše Pravda vítězí a fotografie z protektorátu o odboji českého lidu proti okupantům.

Listujeme-li dnes zažloutlými výstky Krajanských listů, setkáme se tu s provoláním Dr. Beneše národu domů, s články našich předních činitelů ze zastupitelských orgánů v zahraničí, zejména Dr. Juraje Slávika, Dr. B. Henzla, konzula v Krakově a dalších. A také i volyňských spolupracovníků Krajanských listů Vl. Knopa, J. V. Mojdl, Vl. Řeháka, Mik. Novotného, Vl. Hyblera a dalších. Ti všichni pak spolu s redaktory týdeníku a dalšími dvanácti tisíci volyňských Čechů se stali vojáky čsl. vojenské jednotky v SSSR.

O tom, že Krajanské listy hrály významnou, byť jen krátkou roli v našem zahraničním odboji

svědčí i ta skutečnost, že redakci také navštívil, po příjezdu Dr. E. Beneše do Evropy v roce 1939 vyslanec, Dr. Juraj Slávik. Bohužel, další dohodnutý postup v odboji již nebyl realizován - v té době totiž došlo k podpisu nechvalně známé smlouvy Ribentrop-Molotov, a 1. září 1939 přešlo hitlerovské Německo Polsko.

Právě v té době přebírala tiskárna Krajanských listů v Lucku 220 kg nové tiskárenské sazby a měla vytvořeny dobré zásoby novinového papíru. Dochází k bombardování Lucka a dne 18. září se nad městem objevila sovětská letadla, která shazovala letáky s oznámením, že Rudá armáda bere v ochranu západní Ukrajinu, doposud náležící Polsku. Den či dva nato sovětské úřady zapečetily tiskárnu a týdeník přestal vycházet. Redaktorům a zaměstnancům bylo povoleno odnést si své osobní věci. Tiskárenské zařízení včetně adresáře předplatitelů převzaly sovětské úřady.

O rok později, v létě roku 1940, byl učiněn autorem této studie spolu s uprchlíkem z protektorátu Bohdanem Tryznou na okresním výboru komunistické strany v Dubně pokus zřít české noviny. Návrh, jak se zdálo, byl přijat s porozuměním, avšak s tím, že definitivně o něm může rozhodnout ÚV Komunistické strany Ukrajiny v Kyjevě. Asi po dvou týdnech však došla zamítavá odpověď.

Další české noviny začaly na Volyni vycházet po vpadu hitlerovských vojsk do SSSR. Bývalý redaktor Krajanských listů a přední činitel protiněmecké podzemní organizace Blaník Josef Rejzek byl pověřen redigováním odbojového Hlasatele. Byl vydáván v malém nákladu, tiskl se a rozmnožoval na psacích strojích. Hlasatel burcoval a mobilizoval krajany na Volyni proti německým okupantům a připravoval je ke vstupu do čsl. vojenské jednotky v SSSR. Mezi krajany byl velmi populární. Bohužel, zachovalo se jen několik málo exemplářů.

Hlasatel vycházel ve velmi složitých a krajně nebezpečných situacích. Jeho redaktor Vlnářický (Vlastním jménem Josef Rejzek) nejdou musel ukrývat psací stroj, zásoby drahocenného papíru a připravené rukopisy před nesčetnými štárymi německých vojáků a německých trestných oddílů. Také jeho distribuce byla velmi složitá - vždyť v době okupace Volyně jediným dopravním prostředkem byly selské povozy - železniční ani autobusová doprava neexistovala. Hlasatel byl připravován do vzdálenosti až sta kilometrů. Vzpomínky na jeho vydávání zveřejnil dnes již zesnulý redaktor Josef Rejzek ve své knize Neznadili, která vyšla v nakladatelství Rovnost v Brně, v roce 1947.

Krajanské listy (jejich šéfredaktor byl v roce 1948 několik měsíců bezdůvodně zvěněn) a **Hlasatel** byly **důstojnými pokračovateli českých odbojových novin Čechoslován, které v období první světové války, ihned po jejím vyhlášení, začaly organizovat na Rusi protirakouský odboj a měly významný vliv na organizaci českých legií na Rusi.** Čechoslován vydával v Kyjevě a redigoval volyňský Čech **Věnceslav Švihovský**. Naše veřejnost téměř není o tomto našem odbojovém tisku v zahraničí informována, přestože tvoří nerozdílnou a mnohdy pionýrskou součást naší historie a bojů našich národů za státní suverenitu a svobodu. Je na historících, aby podíl českého tisku na Volyni v boji za svobodu zhodnotili a docenili. *Rostislav Hlaváček*

Vzpomínání na Volyně

Při zájezdech na Volyně se mi ze všeho nejvíce líbilo, jak hezky vzpomínají a pochylně mluví starí Ukrajinci o Volyňských Čechách. Navštívil jsem Rovno, Zdobunov, Kvasilov, Luck, Dubno, Český Malin, Huleč - tam jsme v roce 1944-45 bydleli u Sahulku, když Zdobunov byl téměř každou noc bombardován. Vidzice - tam jsem se v roce 1935 naodil, ale bydlel jsem tam jen dva měsíce, Iváčkov - tam můj děda, Václav Kánský, měl v roce 1909 kovárnu. A všude, když jsem řekl, že jsem volyňský Čech (mluvim dobře ukrajinsky i rusky), jsem slyšel na své krajany jen samou chválu. Vzpomínali, jak byli Češi velmi dobří hospodáři, femeslníci a podnikatelé. To jsou vzpomínky starších lidí, kteří si na naše předky na Volyni pamatují.

Nedávno jsem se Slovenska od pana Ivana Horbala ze Spišské Nové Vsi dostal dopis, který mě přiměl k napsání tohoto článku, protože si myslím, že takový dopis potěší každého volyňského krajana. Přikládám alespoň část toho dopisu a pro autentičnost jej uvádím v původním znění:

Vážený pan Krušina,

Včera som obdržel Zpravodaj SCVP číslo 8/2007, kde som prečítal Vašu Výzvu bývalým obyvateľom

Ukrajinského Zdobunova, preto dovoľte mi zaregovať na napísane. Hoci nie som volyňský Čech, k tomu, čo po volyňských Čechoch, som mal možnosť vidieť, už od mladí prechovávam hlbokú úctu.

26. 2. 1951 som sa narodil v obci Podcurkovo, ktorá od Zdobunova, po železničnej trati smerom na Dubno je vzdialená cca 15 kilometrov, a ktorú založili a do 02/1947 obývali Volyňskí Češi. Moji predkovia, povodom s ruskými obci Torysky, čo leží v Levočských vrchoch na Východnom Slovensku, v 01/1947 presídlili na Volyn.

Za všetko spomením české sady, s ktorých ovocie, v pädesiatych a šedesiatych rokoch XX. storočia rozpozнали aj na trhových dalekých Leningradu, domy a hospodárske budovy drevené či murované, ktoré v mojej rodnéj obci stoja aj dnes, robiac najlepšiu reklamu pracovným rukám volyňských Čechov ... ručné kopané studne, s ktorých najplytšia na Podcurkove ma 66 m a najhlbšia 88 metrov ... mám to presne zmapované lebo môj dedo Juraj Horbal, ako jediný na Podcurkove mal odvahu posadiť sa na prkno, spustiť sa do týchto hobjov a studne čistiť ... Aj v Hlinskom kolchoze bol veľký sad ... ale keď zomrel jeho správca, volyňský Čech pan Kašpar, za krátky časový úsek družstevný sad zanikol ... A keď spomínam susednú strediskovú obec Hlinsk, môžem potvrdiť, že tu v minulosti existovala veľká chmeľnica, český pivovar a vodný mlyn ... Bohužiaľ, aj na Volyni, do večnosti odchádza staršia generácia ukrajincov, pamatajúca zlaté medzivojnové obdobie, hospodárenie volyňských Čechov a tiež stále nedocenený prínos tejto enklávy na frontoch, a tým, k začlenenou Československa medzi víťazné štáty II. svetovej vojny.

Od 01. 11. 1966 naša rodina bola spät' v ČSSR. Ja, na základe horeuvedeného poznania, som sa stal členom Združenia Čechov z Volyni a v svojom okolí dobrým slovom sa snažim presládnectvo volyňských Čechov jako aj VýchodoSlovakov propagovať a jeho celospoločenský prínos vyzdvihnúť ...

Panu Ivanu Horbalovi ďekujú za tento hezký dopis. Pokud by někdo z Podcurkova nebo Hlinska měl zájem pana Horbala kontaktovat, zde je adresa: Ivan Horbal, Dunajská 22 - 052 01, Spišská Nová Ves, Slovensko. Telefon: 00421-534427156

M. Krušina

Co je k uvážení

Na setkání přímých účastníků u příležitosti 63. výročí bojů o Duklu, které pořádala Československá obec legionářská ve spolupráci s ministerstvem obrany ČR dne 16. října 2007 přednesla projev také plk. v. v. Irena Malinská, která se těchto bojů zúčastnila jako zdravotní sestra. Byl uveřejněn v 9. čísle našeho Zpravodaje.

Věcně, klidně, s dokonalou znalostí situace a podmínek bojů na dukelských stráních, s citovým zaujetím pro utrpení raněných vojáků a s důsledky, které ze ztrát na životech a trvalé invalidity ošetřovaných nutně musely vyplynout pro jejich rodiny, se světová byla se svých povětí a zkušeností, které doplňovala konkrétními příběhy.

Pro mne osobně byla šokující druhá část projevu, v níž informovala o vydání publikace Jáchyma Topola Supermarket sovětských hrdinů.

Nebudu opakovat urážky, kterých se dopustil vůči těm, kteří na Dukle bojovali, chci jen dodat, že kdo necítí hrdinství jiných nebo ho dokonce znevažuje, sám hrdinou být nemůže!

Plk. v. v. Jaroslav Chudoba, zaslužilý učitel

Dopisy čtenářů ...

Vážení příslušníci I. Československého armádního sboru v SSSR, rádi na Vás vzpomínáme a jsme hrdi na to, že nás osvobodila Československá armáda. Dodnes si vše pamatují. Tehdy u nás v Petrovicích u Holcova Jenikova byl oddíl samých Čechů z Volyně.

Velet jim tehdy četář Hruška. Tatínek se s nimi okamžitě spřátelil, hlavně s četářem Hruškou. Ten mu vyprávěl o životě v tehdejších "ráji na zemi". Vyprávění bylo tak poutavé, že mě otec v noci vzbudil, abych si to šel také poslechnout. Jeho vyprávění nám velice pomohlo v následné době.

Byl bych velice rád, kdyby si pan četář Hruška vzpomněl na onu dobu a ozval se. Kdyby již nemohl on, možná, ž si to pamatují i jiní vojáci.

S úctou Jaroslav Dvořák
Zpravu zašlete na adresu: Václav Kytl, Kostelní 93, 431 56 Maššov

Vážená paní Latzelová,

Tak se nám podařilo navázat spojení moderní technikou a doufám, že touto cestou budeme moci

rozšířit komunikační možnosti. Díky za Vaši snahu a pochopení.

Jak jsem Vám naznačil v dnešní konverzaci, odjíždíme tuto neděli do Denveru za dcerou a její rodinou a vrátíme se začátkem prosince. Potom se pokusím vybrat některé tatínkovy spisy pro publikování. Pošlu Vám je buď na CD-čku, nebo přes internet.

Jsem rád, že Rost'a Hlaváček nezapomněl na mého tatínka. Setkal jsem se s ním před lety při návštěvě mých sester, které také bydlí ve Staré Roli.

Myslím, že jakmile se člověk jednou naučí mateřskou řeč, neměl by ji nikdy zapomenout. Můj syn a dcera také mluví česky, a i když je to obtížné a občas udělají chyby, snaží se s námi mluvit česky. Ještě jednou děkuji a těším se na Vaši odpověď.

(Tento dopis nám poslal pan Vlad'a Fojtík, člen Severoamerického regionu, syn šéfredaktora Krajan-ských listů, o němž se dočtete v tomto čísle v článku V prvním sledu R. Hlaváčka)

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Sraz regionu Suchdol n/Odrou

Dne 15. září 2007 se konal regionální sraz Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel v Suchdole n/Odrou. V pěkném sále se sešel velký počet - celkem devadesát devět účastníků. Velmi dobře připravené jednání mělo zajímavý průběh a hlavní náplní celého srazu byla vzpomínka na šedesáté výročí reemigrace volyňských Čechů do vlasti.

Na zahájení vystoupil sbor žáků místní školy. Jejich výtečné vystoupení s bohatým programem všechny krásně pobavilo a bylo odměňováno intenzivním potleskem.

Zhodnocení práce regionu za poslední období bylo důkladně připraveno a mělo věcný a objektivní charakter. Předseda regionu dobře vstihl hlavní náplň činnosti a nejdůležitější směry zájmů členů i jednotlivých skupinových aktivit. Byla také naznačena orientace další práce tak, aby odpovídala potřebám regionu a udržení aktivní členské základny, případně jejího rozšiřování s podchycením zájmů potomků volyňských Čechů a jejich přízvisců.

Všemi přítomnými bylo vřele oceněno vystoupení k šedesátému výročí naší reemigrace do vlasti. Stejně tak byly oceněny i všechny aktivity Sdružení k tomuto jubileu, jako bylo odhalení památníku volyňským Čechům na Ukrajině v městě Rovno a odhalení pomníku prezidentu Dr. Edvardu Benešovi v Žatci. Bylo konstatováno, že to byly jedny z nejvýznamnějších počínů našeho Sdružení za celou dobu jeho existence, a měly velký význam i z celostátního a mezinárodního hlediska.

Předseda celostátního výboru SČVP informoval přítomné o perspektivách, problémech a některých dalších zámeřích Sdružení. Především upozornil na možnosti naší podpory českých podnikatelských aktivit na Ukrajině, kde volyňští Češi mají dobrý kredit. Připomněl také potřebu získávání pro tyto myšlenky a pro práci ve Sdružení potomků odcházející generace, narozené na Volyni.

Všichni přítomní byli informováni, že od března letošního roku má naše Sdružení svoje internetové stránky <http://scvp.wu.cz>, kde je možno získat celou řadu informací o nás a naší práci. Předpokládáme, že to bude i podnět pro mladší generaci k získání jejího zájmu.

Zástupce místní správy ocenil práci Sdružení v obci a připomněl, že Suchdol n/O se stal městysem a tím vzrostl význam i vliv regionu.

V následující diskusi byly řešeny místní regionální i celostátní problémy Sdružení. Většinou se podařilo najít společný zájem přítomných a dospět k řešení, které se jeví jako schůdné pro většinu členů.

Součástí srazu bylo pohoštění přítomných chutným občedem. Na závěr byla připravena zábava, kterou každý využil podle svých sil. Došlo i k takovým překvapením, že se zde setkali bývalí spolužáci po šedesáti letech, což bylo velmi dojemné.

Celkově na srazu panovala srdečná, přátelská nálada a tak se podařilo vytvořit velmi pěkné prostředí, které všem přítomným přineslo milý a radostný zážitek, proto se všichni už velice těší na příští setkání.

Schůze regionu Uničov

Vážení krajané a přátelé, dovoluji mi, abych se s Vámi podělila o pěkný zážitek. 28. října 2007 měl schůzi uničovský region, na kterou jsme byli pozváni i my z Nového Malína. Šlo se nás tam snad okolo sedmdesáti.

Musím poděkovat tímto za pěkně prožitý den. Dik patří manželům Langrovým a manželům Holcovým za jejich obětavou práci. Bylo to moc hezky zorganizované. Promítali odhalení pomníku v Rovně a busty prezidenta Beneše v Žatci. Bylo to milé a dojemné.

Uničovští, přeji Vám do tak záslužné práce hodně zdraví a elánu. A Vám, manželé Langrovi, hodně pohody ve Vašem mladém životě.

Za malínskou „bandu“

Ala Bílková

Uzavření devizového účtu v Žatci

V souvislosti s přípravou výstavby pomníku zavražděným obyvatelům Českého Malína byl v roce 1998 založen v Komerční bance v Žatci devizový účet, na nějž bylo uloženo 3.000,-\$, získaných sbírkou mezi našimi členy. Důvodem byla výhodnější úroková sazba. O existenci a využívání tohoto vkladu kolovaly mezi krajanmi různé nepodložené fámy. Předsednictvo CV proto dne 21. 3. 2007 rozhodlo ustavit komisi (3 členové předsednictva a 4 členové regionu Žatec) a uložilo jí prověřit hospodaření s těmito prostředky, zajistit vyzvednutí celého vkladu a uzavření bankovního účtu.

Komise se studiem dokumentů, pečlivě vedených Josefem Holcem, přesvědčila, že kontroly prováděné Revizní komisí SČVP konstatovaly, že při hospodaření s prostředky na tomto účtu nedošlo ke zneužití vybraných peněz.

Členové komise svými podpisy na *Zápisu* ze dne 10.10.2007 v Žatci potvrdili, že vyzvednutou částku 3.506,08 \$ (včetně připsaných úroků) na místě převzala ekonomka SČVP Marie Nečasová, aby je proměnila na měnu ČR a tu uložila na účet SČVP u České spořitelny v Praze 2. Pořízený *Zápis* je uložen v písemnostech ekonomky.

Ve Zprávě o Sněmu SČVP, kterou uvádíme v příloze k tomuto číslu Zpravodaje je převedena částka již zahrnutá ve Zprávě o hospodaření, přednesené ekonomkou.

O. Rejchrt, M. Nečasová.

Měsíční schůzky regionu Praha

Schůzky jsou vždy poslední středu měsíce od 13.00 hod.:

30. ledna, 27. února, 26. března, 30. dubna, 28. května, 25. června, 24. září, 29. října, 26. listopadu, v prosinci výjimečně - v úterý, 30. prosince.

Předložený plán může doznat drobných změn, které bychom Vám oznámili.

1. února 2008 v pátek od 11. hodin se koná masopustní setkání.

Důležitá připomínka: letošní prosincová schůzka pražského regionu se bude konat 2. ledna 2008 od 13.00 hodin.

Oldřich Rejchrt, předseda
Irena Malínská, vedoucí regionu

NAŠI JUBILANTI ...

Region Domažlice

Naši členové, kteří oslavili ve druhém pololetí roku 2007 svá životní výročí:

Červenec:
Ledvinová Zdeňka, 63 let, Ivaniče-Horšovský Týn.
Šimková Evženie, 90 let, Ivaniče-Srby. Janeček Josef, 65 let, Okolek-Hlinsko-Kdyně

Srpen:
Vojtůvková Marie, 80 let, Ivaniče-Srby. Riglová Anna, 86 let, Maštesnice-Nyřany. Žaček Jaroslav, 71 let, Sklři-Meclov. Holoubek Rostislav, 76 let, Ivaniče-Horšovský Týn. Diviš Vladimír, 86 let, Zikmundovka-Polčice.

Září:
Drbohlavová Antonie, 86 let, Palče-Horšovský Týn. Biňhová Marie, 70 let, Kopče-Trutnov. Mužíková Naďa, 58 let, Mašovice-Pobměžovice. Benešová Evženie, 71 let, Račín-Poběžnice. Šubrtová Libuše, 93 let, Ivaniče-Polčice. Přibková Jiřina, 46 let, Horšovský Týn. Volný Jiří, 70 let, Olšanka-Pivoň.

Říjen:
Kurová Marie, 80 let, Dolinka-Srby. Nechvilová Marie, 86 let, Podcurkov-Hostouň. Kroupa Václav, 81 let, Ivaniče-Meclov. Krejchlich Boris, 77 let, Ivaniče-Meclov

Listopad:
Vokačová Anna, 81 let, Ivaniče-Horšovský Týn. Řeháková Nina, 83 let, Kopče-Horšovský Týn. Škardová Antonie, 71 let, Ondřejeva-Bližejov. Vick Josef, 85 let, Krušinec-Horšovský Týn. Drbohlav Vladimír, 64 let, Palče-Horšovský Týn. Kroupa Vladimír, 83 let, Ivanice-Plzeň. Hajznerová Emilie, 86 let, Lipiny-Ostromeč. Šnebergerová Marie, 61 let, Buděraž-Skočice. Řeháková Anna, 75 let, Kupičov-Líně u Plzně.

Prosinec:
Bouzková Jaroslava, 47 let, Horšovský Týn. Ledvina Vladimír, 69 let, Ivaniče-Horšovský Týn. Skřivánek Vladimír, 81 let, Olšanka-Třemešne-Kdyně

Všem jubilantům blahopřeje
Naďa Pytelková a Vladimír Ledvina

Region Šumperk

V první polovině roku 2008 oslaví svá kásná jubilea tyto naši krajané:

Leden:

Novotný Rostislav, 80 roků, Rovno, nyní Velké Losiny. Koutná Anna-Paveková, 77 roků, Chomout, nyní Šumperk. Žitný Rostislav, 75 roků, Ledochovka, nyní Vikýřovice. Tichá Antonie-Svitková, 70 roků, Zborov, nyní Vikýřovice. Kubelová Alena-Jonová, 60 roků, Kneruty, rod. byt, Vikýřovice. Gol Jiří, 19 roků, Staviště, rod. byt Staré Město

Únor:

Bartošová-Buková Anna, 82 roků, Moldava, byt. Rapotín, Reova-Vohraňková Marie, 80 roků, Michajlovka, byt. Nový Malín, Hnízdil Viktor, 80 roků, Kneruty, byt. Šumperk. Doležalová-Nováková Antonie, 79 roků, Zborov, byt. Pardubice, Šáva Vladimír, 79 roků, Terešov, byt. Dolní Studénky. Jonova-Andělova Libuše, 75 roků, Hlinsk, byt. Vikýřovice, Pavličková-Veselovská Evženie, 72 roků, Novostavce, byt. Velké Losiny, Bredecká-Reova Marie, 70 roků, Zborov, byt. Nový Malín, Gol Bohumil, 64 roků, Staviště, byt. Králec Dol. Studénky

Březen:

Novotná-Kocková Helena, 84 roků, Novokrajeva, byt. Velké Losiny, Kulichová-Maková Marie, 84 roků, Teremno, byt. Šumperk. Moravec Vítězslav, 83 roků, Kiverce, byt. Vikýřovice. Patera Vladimír, 78 roků, Kneruty, byt. Sobotin, Konečná-Doležalová Emilie, 75 roků, Koryt, byt. Bludov, Šťastný Václav, 73 roků, Chomout, byt. Rapotín. Homoláč Josef, 49 roků, Malá Zubovština, byt. Rokytnice

Duben:

Šimková-Voženilková Emilie, 86 roků, Hlinsk, byt. Šumperk, Mrázová-Mrázová Helena, 82 roků, Dědova Hora, byt. Šumperk, Bilek Jaroslav, 78 roků, Krasilno, byt. Vikýřovice, Glanc Václav, 74 roků, Křemenec, byt. Šumperk, Bílková-Navrátlová Zdenka, 73 roků, Náchod ČR byt. Vikýřovice, Bazová-Doležalová, Maie, 71 roků, Koryta, byt. Poruba, Hajný Vladimír, 69 roků, Dorostaje, byt. Šumperk, Kašparová-Tichá Leňa, 69 roků, Horodíště, byt. Rapotín, Procházková-Šmidová Antonie, 65 roků, Noviny České, byt. Petrov

Květen:

Peterková-Najmanová Anastázie, 86 roků, Krasilno, byt. Praha, Lešáková-Burdová Žofie, 84 roků, Noviny Č., byt. Rapotín, Dvořáková-Bartošová Marie, 80 roků, Terešov, byt. Mařákov, Vanček Vladimír, 79 roků, Noviny Č., byt. Šumperk. Šotolová-Balšánková Božena, 70 roků, Žabonosy, byt. Nový Malín, Soukupová-Kavecká Vlastislava, 68 roků, Staviště, byt. Šumperk, Strašilová Silvie, 62 roků, Andrešov, byt. Hanušovice

Červen:

Kucharčuková-Glancová Věra, 87 roků, Staviště, byt. Nový Malín, Koutecká-Kolovrátníková, 86 roků, Teremno, byt. Velké Losiny, Hradilková-Hetflajšová Emilie, 77 roků, Kurdybář, byt. Šumperk, Jan Václav, 77 roků, Kneruty, byt. Vikýřovice, Pospíšil Mstislav, 71 roků, Malín Český, byt. Šumperk, Chytilová-Jonová Jarmila, 50 roků, Hlinsk, rod. Byt. Vikýřovice, Kulháňková Antonie, 62 roků, Noviny Č., byt. Hrabšín, Žáková-Hejduková Jiřina, 64 roků, Stromovka, byt. Velké Losiny

Za region přeje všem jubilantům pevné zdraví, štěstí a spokojenost

Jiřina Žáková, Velké Losiny

Do nového roku všem hodně zdraví, štěstí a životního elánu i Vám do redakce.

Region Moravskoslezský

V prvním čtvrtletí 2008 se v tomto regionu dožívají významného jubilea tyto naši členové:

Leden:

65 let, Šimsa Jan z Moldavy, bytem Studénka, Zeman Rostislav, Špakov, bytem Kopřivnice
70 let, Ing. Janko Dobroslav, Martinovka, bytem Krnov. Jersák Vilém, Pokosy, bytem Hodoňovice
85 let, Horská Emilie, Karlovac, bytem Hl. Živovice
87 let, Čmuhálová Anna, Pokosy, bytem Krnov

Únor:

60 let, Knob Josef, Moravice ČR, bytem Moravice
65 let, Dr. Truplová Irena Josefín, bytem Opava
81 let, Kabát Stanislav, Martinovka, bytem Příbor
83 let, Válková Emilie, Janovka Česká, bytem Suchdol nad Odrou
85 let, Gajdošíková Slávka, Slavuta, bytem Brodek u Přerova
87 let, Vegricht Miloslav, Dembrovka, bytem Ostrava

Březen:

70 let, Fibich Teofil, Novostavce, bytem Běltořín
81 let, Čvančarová Olga, Černý Les, btem Sudice
82 let, Klaban Valerian, Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou

83 let, Kraciková Antonie, Podlesice, bytem Nový Jičín

85 let, Mikeš Vladimír, Máslenka, bydliště Havířov, Rěblová Ludmila, Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou
Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor Dr. Vladimír Samec, předseda a Marie Seitlová, tajemnice

Milí členové, všem na vědomí se dává, že náš předseda Dr. Samec ve zdraví a síle, takže pln životního elánu se v lednu osmdesátin dožívá. Osmdesát let není žádný věk, proto Tobě přejeme dalších ve zdraví mnoho let!

Za moravskoslezský region Marie Seitlová, tajemnice K tomuto významnému jubileu zasloužilého člena CV SCVP se připojuje i redakce Zpravodaje a CV SCVP.

Region Moravský Krumlov

Naši jubilanti v roce 2008:

Leden: 80 let Emilie Košťáková-Kozáková z Novosilek Českých, nyní Oleksovice

Únor: 81 let Emilie Hrubá-Cymbálová z Nivy Hubinské, nyní Loděnice

Květen: 81 let Jaroslav Sitar ze Senkevičovy, nyní Branišovice

Červen: 80 let Emilie Skopíková-Holcová ze Sklíně Ukrajinské, nyní Olbramovice

Srpen: 80 let Alexandr Pichrt ze Sklíně Dvůr, nyní Moravský Krumlov

Milí jubilanti, hlavně zdraví ať Vám slouží a žádné neuduhy a starosti ať Vás nesouží.

Za region přejí S. Kounková

Všem členům Sdružení přejí, aby ten nový rok byl pln těch nejzajímavějších věcí štěstí, zdraví, lidského porozumění a úspěchu ve všech oblastech života.

Stanislava Kounková

Region Mohelnice

V první polovině r. 2008 se dožívají hezkého jubilea tyto členové:

Leden: Jarmarová Emilie z Bakovce, nyní Mohelnice, 85 let. Jelínková Věra z Omelanštiny, nyní Mohelnice, 80 let. Lohvinová Vjačeslava z Rovna, nyní bytem Lanškroun, 60 let.

Květen: Tichá Emilie z Dorohostaje, nyní bytem Vlachov, 85 let. Knop Václav z Kurdybáně, nyní bytem Řepová, 84 let.

Červen: Ing. Došlová Olga z Chomoutu, nyní bytem Bohdaneč, 70 let.

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohody.

Za výbor regionu Machovská

Region Rakovník

Ve druhé polovině roku 2007 oslavili životní jubilea tyto naši spoluobčané:

Evženie Altmanová, narozena v Zálesí, 70 let, Jesenice. Věra Bečanová, narozena v Kladně, 81 let, Hořesedly. Taťjana Broumová, narozená Huleč Č., 85 let, Hořesedly. Zdeněk Ferstl, narozen v Hulči České, 65 let, Hořesedly. Marie Gruntová, narozena v Antonovce, 71 let, Hořovičky. Eugenie Hansalová, narozena v Dolince, 70 let, Hořesedly. Emilie Hlaváčová, nar. v Novokraji, 72 let, Rakovník. Pr. fil. Jaroslav Chudoba, narozen v Boratině, 88 let, Šanov. Jindřich Kučera, narozen v Kupičově, 84 let, Mlhostín. Jindřich Kučera, narozen v Hulči České, 84 let, Povlky. Alena Kutková, narozena v Hulči České, 84 let, Povlky. Alena Kutková, narozena v Podhájí, 66 let, Rakovník. Naděžda Mižigárová, nar. ve Vělkově, 67 let, Rakovník. Marie Nováková, narozena v Buršově, 79 let, Lužná v Čechách. Jiřina Petrboková, narozena v Hulči Č., 66 let, Hořesedly. Zdena Poláková, narozena v Hulči České, 75 let, Janovice n. Úhlavou. Lída Polcarová, narozena v Hulči Č., 75 let, Rakovník. Anna Poraziková, narozena v Hulči České, 78 let, Rakovník. Marie Predmeská, narozena v Lišti, 83 let, Hostokryje. Václav Procházka, narozen v Hulči České, 71 let, Rakovník. Libuše Růžičková, narozena v Hulči České, 80 let, Holešovice. Drahomíra Rybáčková, narozena v Praze, 77 let, Karlova Ves.

Emilie Šimánková, narozena v Hulči, 74 let, Hořesedly.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

Za region Rakovník Libuše Růžičková

Region Karlovy Vary

Leden 2008: 70 let Palmová Slavěna ze Šepetovy, bytem Bochoř

Únor: 70 let Dalecká Julie z Tydlínska, byt. K. Vary

Březen: 70 let Čeňková Libuše ze Zálesí, byt. K. Vary, 81 let Čechura Jaroslav ze Strašic ČR, byt. Teplička, 81 let Froněk Josef z Vys. České, byt. K. Vary

Všem dobrě zdraví a pohodu do dalších let přejí

za region Helena Horáková

Region Krkonoše

V listopadu oslavila své 85. narozeniny pí Ludmila Širová, bytem Poniklá 258. Do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a pohody.

Za region Jiřina Novotná

I redakce Zpravodaje přejí jubilantům pevné zdraví a mnoho elánu do příštích let.

Radostně prožítí vánočních svátků, hodně štěstí, zdraví a spokojenosti v roce 2008 všem členům SCVP přejí za region Krkonoše Jiřina Novotná

Pěkně prožítí vánočních svátků a do nového roku 2008 pevné zdraví, úspěšně zvládnání všech úkolů, radost a spokojenost všem v redakci Zpravodaje a všem v Celostátním výboru přejí krajanka Suchopárová

Za všechna došlá přání děkuje a ze srdce je opětuje Redakce a CV SCVP

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Moravskoslezský region

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu. Moravskoslezský region se rozloučil s naší členkou pplk. v. v. Viktorií Ivanovou, která zemřela 12. 11. 2007. Narodila se v prosinci 1923 v obci Kiverce a trvale žila v Opavě. Po osvobození Volyně dne 24. dubna 1944 vstoupila do Čs. armády a byla přidělena do štábu tankové brigády gen. Janka. Účastnila se bojů o Duklu, části Slovenska a Ostravskou operaci. Se svou jednotkou došla až do Prahy. Za svou statečnost a odvahu byla vyznamenána Válečným křížem 1939, medaili za Chrabrost a bojové zásluhy, Řádem Bílého Lva a dalšími československými a sovětskými bojovými vyznamenáními. Po osvobození byla demobilizována a aktivně se účastnila budovatelské a politické práce v poválečné Čs. republice. Byla členkou naší organizace, dále členkou ČsOL a aktivně pracovala ve výboru ČSSZ.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region

Dr. Vladimír Samec předseda, Marie Seitlová, tajemnice,

a Mgr. Václav Krejčí, důvěrník

Region Domažlice

V červnu zemřela naše dlouholetá členka paní Alexandra Kralíčková, po dlouhé, těžké nemoci, ve věku 97 let. Pocházela z Rubaného Mostu, nyní Mutěm.

V červenci nás opustila krajanka Pinkasová Marie ve věku 70 let po těžké nemoci. Pocházela z Kopce, nyní Horšovský Týn.

16. října jsme se rozloučili s naší dlouholetou členkou, výbornou kamarádkou a sestrou nezapomenutelného Jana Pospíšila, autora veršů Setkání a loučení. Helena zemřela po dlouhé, těžké nemoci ve věku 85 let. Po celou dobu její nemoci se o ni neuvěřitelně dobře staraly její dcery Naďa s Irenkou, za což jim patří velký dík. Helena pocházela z Hlinska, na které vždy s velkou láskou vzpomínala.

Všem zesnulým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast za region a krajany přejí

Naďa Pytelková a Vladimír Ledvína

Region Brno

22. 6. 2007 po těžké nemoci ve věku 78 let zemřela paní Olga Perglová-Vrbská. Bydliště Lázně Kynžvart, rozená na Volyni, Svišť'ov.

Region Žatec

Zemřeli tito naši členové: Vladimír Horák, 21. září, 83 let, Strojčice-Sofievka. Františka Richterová, 5. října,

stáří 88 let, Vidoule-Lipiny. Jiří Náhlovský, 9. října náhle odešel ve svých 76 letech ze Žatce, Kvasilov. Helena Valešová, 1. listopadu, v 88 letech, Žatec Zdobunov.

Všem pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za náš region

Kamila Ondrová

Do redakce nám došlo smutné oznámení o úmrtí paní **Jaroslavy Chudobové**, manželky plk. Jaroslava Chudoby. V článku o jejich diamantové svatbě jsme se přesvědčili o jejich krásném soužití. Paní Jaroslava zemřela ve věku 80 let ve čtvrtek dne 29. listopadu.

Nechť je jí česká země lehká a čest její památce!

S jejím manželem velice soucitíme a vyslovujeme tímto jemu i celé rodině hlubokou úctu.

Redakce Zpravodaje a CV SCVP

Nekrolog pí Heleny Křikavové

Na mou adresu mi poslal kamarád plk. v. v. Jaroslav Chudoba parte své ženy Jaroslavy Chudobové z Mlhostína.

Ve Zpravodaji SCVP v čísle 4/2007 je na str. 3 článek o tom, jak manželé Chudobovi oslavili diamantovou svatbu, kde Jaroslav popisuje, jak se seznámil se svou ženou Jaroslavou.

Ve Zpravodaji číslo 8/2007 v článku „Poslední zvonění“ píše, že na pozvání jubilejního setkání bývalých žáků ze Zdobunova v Žatci 5. října 2007 se neúčastní s ohledem na zdravotní stav své manželky i svůj. Píše: „Tam jsme se s mou milou 16. března 1947 v Žatci ženili. Připojuji informaci o tom, že to bylo manželství trvalé a šťastné.“

Ve Zpravodaji č. 9/2007 na první straně v článku „Pozdrav od Jaroslavy Chudobové“ obšírně píše o životě nás na Volyni. To ještě nevěděl, že jeho žena Jaroslava místo toužebně očekávaného návratu z rakovnické nemocnice se už domů nevrátí.

Projevují mou svou soustrast k úmrtí jeho milované ženy Jaroslavy.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Všem pozůstalým vyjadřuje i redakce svou upřímnou soustrast.

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy darců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu! **Krajané! Neposlejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zaslejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 17. 12. 2007